

Muistoja lapsuudesta vuodelta 1975

Pelko maistuu
vereltä

Ohimoilla vimmaiset
sydämenlyönnit
tuntuvat poninhännässä

Pieni Punatukkainen tyttö
odottaa
Isää yöllisiltä retkiltään

Kauhujen yö

Yritän nukkua alkovissa kukallisten verhojen takana. Verhon raosta kajastaa valoa. Kuulen isän epätasaiset askeleet. Nyt se tulee kotiin. Sydän hakkaa niin että päässä soi. Nostan toisenkin korvan pois tyynyltä, jotta kuul mitä tapahtuu. Isä huutaa humalassa ja kiitän onneani, etten riisunut kaikkia vaatteita pois nukkumaan mennessä. Tänäkin yönä juostaan todennäköisesti turvapaikkaan ukin ja mummon luo kaupunkiin. Isän huuto vaihtuu lauluksi. Hän on tuonut ryyppykaverin mukanaan.

Isä: ”Harva meistä on rautaa, niin monia taipua saa. Moni omillaan oppinut ei ole toimeen tulemaan. Minä taivu en koskaan...”

Vieras (Vikke): Hilijoo, etteevät herree...

Isä: Minä en kuule Vikke hyssyttele... En. Minä olen sentään MIES.

Nyt kuulen äidinkin heränneen.

Äiti: Matti! Hiljaa. Vikke! Mitä sinä täällä teet keskellä yötä.

Isä: Baarista löysin sukulaisia. Ainahan sinä nalkutat, ettei meillä käy vieraita.

Äiti: Tänne ei tarvitse humalassa tulla..

(Vieras lähtee)

Isä: Mikä saatana sinä luulet olevas! Ajoit Viken pois!

Äiti: Ole hiljempaa. Tyttö herää. Sillä on huomenna koulupäivä.

Isä: Herätköön perkele. Kyllä se kananmunia vähemmälläkin koulunkäynnillä oppii

paistamaan.

Äiti: Hyvä se on naisenkin ammatti hankkia, ettei tarvitse jäädä miesten armoille...

Isä: Ja vitut. Maarit, tänne ja heti!

Äiti: Anna sen nukkua

Isä: Laita huora ruokaa äläkä ratkuta siinä

Menen ovelle. Isä katsoo minua pahaenteisesti kulmiensa alta.

Isä: Tule laulamaan isille... se sokeripalajuttu.

Maarit: Minua nukuttaa...

Isä: Laula saatana ennen kuin minä suutun.

Maarit: "Oi jos oisit kultaseni sokeripalanen, pitäisin sua piilossa vain salaa suudellen..."

Äiti tuo lautasen ruokaa isän nenän eteen.

Äiti: Siinä!

Isä: Mitä tämä on? Raavas mies ei kukilla elä. Saatana. Minä käyn päivät töissä ja minulle syötetään rehuja. Voi vittu...

Isä viskaa lautasen ja tarttuu äitiä kurkusta kiinni. Yritän mennä väliin.

Maarit: Älä tapa äitiä!

Isä potkaisee minut pois. Sattuu kylkiluihin, mutta se ei haittaa, kun on kyse äidistä.

Isä: Saatanan pentu, painu helvettiin.

Äiti: Maarit juokse ukin luo. Juokse äkkiä.

Isä: Nyt minä huora tapan sinut.

Äiti: Matti älä... ei enää...älä lyö....

Juoksen ulos ja katua pitkin ukin ja mummon luo. Sydän jyskyttää ja päässä takoo huoli äidistä. Nyt on soitettava poliisit. Pikkusiskot jäivät sinne kauhujen taloon. Mitä jos isä tappaa ne kaikki. Onhan se joskus uhkaillut, että jos me lähdetään pois, niin se tulee tappamaan meidät kaikki. Repii suolet ulos. Voi Hyvä Jumala, jos olet olemassa, auta meitä.

Katumuksia

Yöllä poliisit kävivät jututtamassa isää ja ambulanssi haki äidin sairaalaan. Hän selvisi muutamalla tikillä. Kaulassa näkyy punaiset kuristusjäljet. Onneksi poliisit tulivat ajoissa. Kuuntelen taas kukallisen verhon takana äidin ja isän keskusteluja.ole Tunnelma on jännittynyt, enkä uskalla nukahtaa tänäkään iltana, vaikka edellisen yön tapahtumat ovat vieneet voimat täysin. Koulupäivä meni kuin horroksessa.

Kuulen isän tumman käheän äänen.

Isä: Marjatta. Voitko antaa minulle anteeksi.

Äiti: Olisit ajatellut ennen kuin kävit käsiksi.

Isä: Älä jätä minua nyt. Lupaan etten juo enää ikinä.

Äiti: Monesko kerta se on kun lupaat. Joka krapulapäivä sama virsi. En usko sinua enää.

Isä: Nyt olen tosissani. Säikähdin kun jouduit sairaalaan.

Äiti: Niin varmasti. Meinasit tulla sinulle linnareissu.

Isä: Kerroitko lääkärille mitä tapahtui?

Äiti: En totuutta. Vaan kuka uskoo, että kaatuessaan voi saada takaraivon tasaiseksi.

Isä: Mitä minä teinkään?

Äiti: Sitä passaisi miettiä, ennekuin viskaa paistinpannulla. Vain isäsi vuoksi jätin totuuden kertomatta.

Isä: Mutta minä rakastan sinua.

Äiti: Oudolla tavalla sen osoitat.

Isä: Kaikki korjaantuu vielä.

Äiti: Lähden ensi viikolla töihin.

Isä: Siitä ei tule mitään!

Äiti: Me tarvitaan rahaa. Sinä olet juonut niin, ettei kohta ole varaa ostaa ruokaa.

Isä: Minä hommaan rahaa. Sinä et mene töihin... ennen vaikka tapan sinut.

Äiti: Lupasin jo Airalle, että olen maanantaina kampaamolla.

Isä: Etkö sinä huora kuullut... minä tapan sinut, jos astut tästä talosta ulos. Kuulitko ... tapan.

Kuulen läimäyksiä. Isä lyö, äiti huutaa kivusta. Raotan alkovin verhoa ja huudan.

Maarit: Ei saa lyödä enää! Päästä irti minun äiti!

Henrik: Minä vain juttelin vähän äidin kanssa. Verho kiinni ja käänny seinään päin.

Tottelen. Sydän hakkaa. Ristin käteni ja laitan silmät kiinni. Kuulen lisää läimäytyksiä ja huutoa. Äitiin koskee nyt kovasti.

Rukoilen: Älä hyvä Jumala anna sen tappaa äitiä. Älä anna äidin kuolla. Itken hiljaa tyynyä vasten. En voi tehdä mitään. En uskalla edes katsoa.

Lähtö

Äiti: Maarit! Kerää kiireesti tavarasi tähän laatikkoon.

Maarit: Miksi?

Äiti: Me lähdetään nyt.

Maarit: Minne?

Äiti: Kauas. Äkkiä nyt ennen kuin isä tulee ruokatunnille.

Maarit: Äiti koskeeko sinuun vielä?

Äiti: Ei paljon. Tuntuuko sinusta pahalta lähteä?

Maarit: Ei kai. Ollaanko sitten turvassa?

Äiti: Ollaan turvassa. Meille voi tulla tiukat ajat.

Äiti haluaa minua lujasti ja itkee. Tunnen äidin ihanan lämpimän tuoksun ja olen kiitollinen Jumalalle, että hän jätti äidin henkiin. Minulla ei ole ketään muuta.

Äiti: Ei tässä näin pitänyt käydä.

Isäni isä tulee käymään.

Ukki: Muuttoauto pihassa? Et kai sinä nyt aio lähteä?

Äiti: Matti oli tappaa minut taas. En voi jäädä enää.

Ukki: Ja naimisiin piti päästä väenväkin.

Äiti: En minä tiennyt silloin...

Ukki: Joihan Matti jo silloin.

Äiti: Kaksi kertaa vuodessa. Niin kuin normaalit ihmiset. Nyt ei mene kahta päivää ilman pulloa.

Ukki: Olen aina sanonut, että viina on huono isäntä. Minun ei ole vielä näihin kymmeneen tarvinnut pistää pisaraakaan alkoholia suuhuni.

Äiti: Matista tulee humalassa aivan mielipuoli.

Ukki: Viina sen tekee. Minä hommaan pojan hoitoon... jäätkö sitten?

Äiti: En. Ne hoidot on jo nähty... paluumatkalla on jo humalassa.

Ukki: Tottapahan itse tiedät mitä teet. Minne menette?

Äiti: Parempi etten kerro. Matti ei saa löytää meitä vähään aikaan. Se tappaa meidät kaikki.

Ukki: Kai me tyttöjä joskus nähdään?

Äiti: Tottakai. Te Vienon kanssa olitte hyviä minulle... mökin tytölle.

Ukki: Tämä on kyllä Matin menoa. Se ei pysy selvinpäin päivääkään ilman perhettä.

Äiti: Minusta ei ole apua enää. Olen väsynyt tähän kaikkeen. Lapsetkin kärsivät.

Ukki: Rakastatko sinä vielä Mattia?

Äiti: Mitä se rakkaus on? Sitäkö, että kestää kaiken?

Ukki: Niin Raamatussa sanotaan.

Äiti: Raamatussa käsketään itseäkin rakastamaan. Minä kadotin itseni kauan sitten...

Ukki: Olet ollut taipuisa vaimo ja miniä.

Äiti: Liiankin taipuisa..

Muutimme kaupungin kerrostaloon äidin ja siskojen kanssa. Moneen vuoteen en uskalla nukkua lähellä ikkunaa, ettei vain isä ammu ikkunasta minua suoraan sänkyyn. Kuulen kadun äänet ja ihmisten yölliset askeleet, joista yritän erottaa, onko isä tulossa.

Asunnossamme on ovisilmä ja varmuuslukko. Silti en osaa olla kotona rauhassa. Äiti yrittää saada kodin asuttavaan kuntoon, vaikka näen, että sillä on vaikeaa. Voisiko sillä olla ikävä isää? Voiko noin pahaa ja ilkeää ihmistä ikävöidä ja miksi. Minulla ei ole ikävä. Toivon, ettei minun tarvitse enää koskaan nähdä Isää. Toivon jopa salaa, että joku kaupungilla löisi hänet kuoliaaksi, niin meidän ei tarvitsisi enää koskaan pelätä.

30 vuotta myöhemmin

Elämäni on selviytymistä
lapsuuden painajaisista

Tulenko vielä joskus
ehjäksi,
kauniiksi,
kokonaiseksi...